

„En nu,” eindigde zij, „ben ik zoo bang, dat mijnheer uw neef boos op mij zal wezen. Ik vind het toch zoo lastig en zoo vervelend dat alles wat ik denk dadelijk op mijn gezicht staat. Ik kan nooit geheimen hebben. Ik heb ze wel niet,” viel zij zichzelf in de rede, „maar 't kon toch wel eens noodig zijn dat ik ze had. Wil u 't mijnheer Frank zeggen, dat ik er niets aan doen kan?”

„Zeker, kind! maar met artisten moet men geduld hebben; die zijn dadelijk kwaad, dat is hun eigen; zij meenen het daarom niet altijd.”

„Maar dat is toch heel lastig! Ik ben ook wel gauw kwaad, maar ik doe mijn best het niet altijd te toonen. Dat is toch zoo moeilijk met mijn naar gezicht maar als ik mij niet een beetje inhield, dan was het t'huis bij Giesinger geen leven. Hij vliegt dadelijk op en scheldt maar toe.”

De dokter vroeg lachend:

„En heb je nu niets meer op je hart?”

„Toch wel! We zijn hier nu al over de veertien dagen; ik geloof dat het tijd wordt naar huis te gaan. Hij heeft gisteren geschreven dat hij niet langer buiten mij kan.”

„Maar moet je dan bedienen in de kroeg?”

„Ja zeker, wie zou 't dan anders doen?”

„En zijn de gasten wel behoorlijk tegen je?”

„Ze moesten het eens anders probeeren.”

Haar oogen vonkelden, haar neusvleugels trilden.

„Maar als ze te veel op hebben?”

„Ik blijf altijd achter de toonbank en ik doe òf ik ze niet zie en niet hoor! 't Ergste zijn niet de mannen uit het volk, die alleen een slokje komen drinken, maar de heeren! O die zijn zoo heel anders dan mijnheer Frank en u! Ik antwoord ze nooit; ik snauw ze af, en dikwijls krijg ik met Giesinger er standjes over, maar 't helpt niets, 't is of ze nog brutaler worden; een paar keer heb ik zoo'n fat een klap gegeven, dat hij 't zeker nog wel acht dagen later gevoeld zal hebben. O 't is zoo vreeselijk!”

„Arm, arm kind!” zeide de dokter, „je plaats is daar niet!”

„Maar waar moet ik heen? Ik kan Jans niet alleen laten. Ik heb 't mijn moeder beloofd?”

„En als Jans er niet was. Wat zou je doen? Naar je familie gaan?”

„Naar de familie, die niets van Mama heeft willen weten, dat nooit! Ik zou mijn eigen brood verdienen.”

„En waarmee?”

„Wel, ik zou gaan dienen!”

„Als meid?”

„Als wat anders? t'Huis werk ik wel wat, haken, naaien, maar dat is om Jans eens een extratje te bezorgen, maar ik verdien niet genoeg om er van te leven, en dan een meid leeft in een nette omgeving, zij woont in een mooi, stil huis; zij heeft een keurige keuken en als zij maar zelf vriendelijk, voorkomend en trouw is, zullen de menschen haar ook beleefd en fatsoenlijk behandelen. Ik zou geen ruwe woorden meer